

PURGATÓRIUM (XIII.)

PINTÉR LAJOS

Tizenharmadik elbeszélés,

amelyben a morfiumügyre csaloéka fény derül
és örök homály borul, miközben a poeta
zárt intézeti lapot alapít.

Ez hát a békebeli ostromállapot! — gondolta dr. Poveda rendkívüli és kényszerű éjjeli bentmaradásának első perceiben. A bejelentés, hogy a civil ruhás nyomozó éjszakára sem tágit meddő küzdelmei színteréről, sőt megejtő könnyedséggel beszállásolja magát, végtelenen kínozó tette dr. Poveda számára az egész morfiumügyet. Bántónak találta ezt a könnyedséget is, a megszálló pimaszságának, amihez alkalmasint ilyesfajta életszemlélet szükségeltetik: ahol a kötelességem, ott vagyok én, s ahol vagyok, ott az én hajlékom. Eredendően pacifista lényével háborúkat már csak azért sem tartott megnyerhetőeknek, mert idegen volt tőle ez a szemlélet, s valahogy úgy képzelte, a legmilitaristább katonai lélek is egy idő múltán szívesebben teljesítgeti odahaza a tulajdon felesége parancsait, mintsem hogy vadidegenben vadidegeneknek parancsolgasson.

A maga részéről sokkal bonyolultabbnak látta kényszerű éjszakai ittmaradását. Tíznapig már-már teljességgel bejáródott ciklusát borítja ez fel, nem beszélve arról a különbségről, hogy míg a rendes huszonnégy órás ügyelet mechanikus, mégis mindig új fordulatokkal kecsegtető műveletei szabályosan feldarabolják az éjszakát, amit aztán ilyen formájában játszva fogyaszt el, most a feketén gomolyogva eléje tornyosuló éjszaka egyetlen baljós darabban riasztóan leküzdhetetlennek tűnik.

Tudományos kutatásai vagy akár apró-cseprő dolgai restanciájának felszámolására aligha használhatja fel, az ostromállapottal járó

várakozó lelkiállapot alkalmatlan erre. Dr. Poveda idegesen vette leltárba a morfiumügyet. Az előzményeknél nem sokat időzött, mint orvost mindig a konkrét látélet érdekelte, s az előzmények csak annyiban, amennyiben elősegíthették a további eljárás meghatározását, így felzaklatott agyán szélvészfélegként hagyta átsuhanni a gyanakvásnak olyasféle sugallatait, hogy a helyzetet valaki célzatosan idézte elő az ő megbuktatására, annál behatóbban elemezte a meglevő helyzetet, szeretett volna végre tisztán látni a dologban, ám be kellett vallania önmagának, hogy az egész ügy egyetlen fix pontja, a személyzet a priori fölmentése, gyanú fölé helyezése is vitatható feltevésen alapul. A helyzet a következő, mondogatta magának gépiesen, igyekezvén energikusan összetartani a minduntalan szétfutó szálakat, a helyzet a következő: könnyelési hiány mutatkozik nyolc ampulla morfium dolgában. Nyolc ampulla morfium? Édes istenem. Mennyi hiány van ezen a földön, és senkinek nem jut eszébe ostromállapotot hirdetni. Dr. Poveda egy pillanatra lehunyta a szemét, s amikor felnyitotta, a szemközi falon néhány szétszórtan cammogó fáraóhangyát pillantott meg. A felfedezés felizgatta. Tehát már itt is? Meglehet, egy új hadművelet előhírnökei, szállásmesterei, terepszemlésezi. Dr. Povedának hirtelen eszébe jutott a tulajdon katonakora: gyalogsági szakaszvezetői minőségben személyi felszereléséhez és fegyverzetéhez nem kevesebb, mint 57, írd: ötvenhét különféle leltári tárgy tartozott, úgymint sátorlap, csőkefe, cipőfűző, vállpánt stb. Amikor szolgálati ideje derekán váratlanul átvezényelték s közölték, hogy két órán belül el kell számolnia felszerelésével, az ötvenhetes számmal záruló leltári listán húsz tételt sem tudott bekarikázni, ám a fiúk megneszelték aggodalma okát, az egyik tizedes (Bakainak hívták vagy Bakrácsnak?) kinyitotta a ládikóját, mire a szakasz lázas versengésben dobálta össze a leterített sátorlapra a kötelező felszerelés minden egyes darabkáját. Hát ti? — kérdezte meghatottan, hiszen életében először tapasztalta az orvos iránti önzetlen hála megnyilvánulását; olyan emberek ezek mind, akiket alighanem ebben a percben lát életében utoljára, hálájuk tehát kizárólag visszamenőleges hatályú, és szikrája sincs bennük annak az önző gondolatnak, amelyet az emberek maguknak így fogalmaznak meg: Sosem lehet tudni, jó az orvos a háznál... A tizedes, Bakai? Bakrácsi? a BAK mindenesetre benne volt a nevében, neve ezzel a szótaggal kezdődött, ami rá is nyomta bélyegét katonás magatartására, megmagyarázta neki, hogy hiány soha nincsen, amíg nem kutatjuk, és mindig van, ha keressük, vagyis az ilyen természetű hiány a had-

seregben csakúgy, mint bárhol másutt, állandó jellegű, olyan még nem volt és nem is lesz, hogy a laktanya összes bakájának összes felszerelési és fegyverzeti tárgyait egyszerre leltároznák, következésképpen minden alkalommal csupán egy bizonyos számú ember esetében kerestetik a komplettség, amit aztán bármely pillanatban ki lehet állítani. Mindebből az a roppant egyszerű filozófia következik, hogy hiány csak elméletben létezik, jó elosztás mellett a gyakorlatban soha. Jó elosztás mellett, ez a lényeg, gondolta dr. Poveda, s végső soron anyagi és érzelmi javakból is mindig van annyi raktáron, hogy jó elosztással bármikor ki lehet elégíteni egy adott pillanat adott igényeit, megteremtve a komplettség látszatát, jó elosztással persze.

Dr. Poveda felkacagott. A morfiumhiány ezzel megszűnt létezni. Hiszen a raktárban minden pillanatban áll legalább egy láda fölös morfium, ampullák százai, ezrei állnak tétlenül, és csupán nyolc darab kerestetik, hát lehet itt szó hiányról? Dr. Poveda szemrebbenés nélkül döntötte el, hogy nem is csalással, nem is fifikával, egyszerű „jó elosztással” megszünteti az annyi bonyodalmat okozó hiányt. Az osztály nyugodt élete, a gyógyulás megfelelő légköre a parancsoló cél, ehhez képest a legalantasabb eszközök is eltörpülnek. Már éppen a dolog gyakorlati kivitelén kezdte törni a fejét — mire jó a hadsereg!, gondolta, s elégedetten dörzsölte a tenyerét, lám, a stratégiát máris feltérképeztük, pusztán a taktikai kivitel maradt hátra. S ebben a percben (deus ex machina!) magánkívül berohan a „vezérkari főnöknő”, levegő után kapkodva, szörnyülködve újságolja: szörnyűség, patkány van az intézetben! Hazamenni ő sem tudott, kötelességérzettől űzve elrángigálta a faltól a szekrényeket, és a kezelőben, ahol pedig ügyeletesége alatt éjszakázni is szokott, aludni, teremtő isten!, a falban patkánylyukra, a szekrény alatt patkányra bukkant.

Dr. Poveda hangosan kacagott, kacagása a Madám szemében megerősítette férfiúi voltát, a Madámnak mindig volt olyan sanda gyanúja, hogy a hullóket, patkányokat és egereket a férfiak találták ki és tenyésztik a nők rémítgetésére.

Kiderült: a patkánnyá előléptetett rágcsáló közönséges egér volt, szürke kis egér, Mus musculus, vagy annál is kisebb, alighanem güzü, Mus spicilegus (spicilegus! — variálta a szót dr. Poveda); a két épülettel odébbi Pasteur-intézetben elszállásolt, törzskönyvezett és pedánsan kiszolgált fehér egerek távoli, alacsonyabb rendű szegény

rokonkája. A patkány jobb lett volna, gondolta dr. Poveda, de ha patkány nincs, jó az egér is, tervén ez mit sem változtat.

— Maga most boldog? — kérdezte a Madám, s a hang megütötte a fülét. Ez a mondat eddig javarészt a felesége tulajdona volt, ő szokta kérdezni, házasságuk első esztendeje óta, amióta megmagyarázta neki, hogy nemcsak a nő, de a férfi nemi kielégülése sem egyértelmű és mindannyiszor azonos hőfokú, és magömlés meg önfeledt kielégülés között körülbelül akkora a különbség, mint... a hasonlat régen elfelejtette, már régen megszűnt hasonlatokban gondolkodni, az eset emlékét is csupán a nő azóta is konokul ismétlődő kérdése tartja emlékezetben: Most boldog vagy? De így: Maga most boldog?, másoktól is hallotta már, mindig egyértelműen azonos körülmények között, a Madám tán nem is értené a megütközését.

— Aha, a kis házi szarka! Mit gondol, egy ilyen aranyos kis jószág a tulajdon súlyánál mennyivel nagyobb terhet képes elcipelni?

— Nem foglalkoztam a pocokfajták teherbírásával! — mondta sértődötten a Madám.

— Szerintem akár egy nyolcampullás dobozt is!

Lehajolt az egérlyukhoz, túlságosan kicsinek találta, piszkálni kezdte a peremét, a vakolat engedett, behorpadt, finom sercegéssel hullott, dr. Poveda csinos kis körré feszegette a lyukat, majd egy bűvész hókuszpókuszos mozdulatával mintegy az egérlyuk mélyéről előrántotta a nyolc ampulla morfiumot. Ebben a pillanatban döbent rá: ez a pazar taktikai megoldás nem az ő agyában fogamzott meg, roppant tapasztalatrendező képességének köszönheti, agyának kiterjedt tapasztalattárában raktározódott el egy páciensének elbeszélése, miszerint a lakásban előbb virágvázák mélyén, kimozgattott parkettdeszka alatt rejtegette az egydecis vinjakos üvegeket, de a felesége mindig mindent felderített, akkor folyamodott az egérlyukhoz, onnan az asszony nem csórhatta el a megnyugtató aranytartalékot, pedig egyszer gyilkos veszekedés közepette maga leplezte le a rafinált rejtekhelyet, előkotorta az üveget, meghúzta, rácsavarta a kupakot, s olyan magabiztosan helyezte vissza az asszony iszonyodó szeme láttára, mintha a világ legbiztonságosabb páncélszekrényébe zárná.

A Madám lecsillapodott, s nem firtatta, miként csempészte dr. Poveda az egérlyukba a gyógyszeres dobozt; eredetileg mindenáron „vért akart látni”, tettetést rendőrkézen elvezetve; az ostromállapot megtette a magáét, most már boldog volt, hogy a morfiumügyet le lehet zárni.

Dr. Poveda még egyszer jól megmártogatta a dobozt az egérlyukban, majd diadalmasan átvitte dolgozószobájába és mappájára helyezte.

Ekkor nyitott be hozzá a PS jelzésű pizsamában esti őrjáratát végző civil ruhás nyomozó. Dr. Poveda nem szólt, tekintetét a gyógyszeres dobozra szegezte, s várta, hogy a nyomozó, követve a pillantását, megteszi a maga felfedezését és megtalálja a maga magyarázatát.

A gyanakvás azonban minden egyéb tulajdonságánál erősebb vonása volt a civil ruhás nyomozónak, sőt ösztönösen megérezte, hogy ezek őt itt bepalizzák, de egy perccel később, helyzete aggasztó voltát belátva, maga is azon szurkolt, hogy az egérhistóriát minél meggyőzőbbnek tüntesse föl a tulajdon szemében.

Tán azon nyomban gépbe veri a jegyzőkönyvet és széleseben elviharzik, ha nem nyílik az ajtó s nem dugja be hamuszürkén csillogó fejét a rendőrgyilkos. Átmenet nélkül megöszült üstöke, amely elsőnek hatolt be a főorvosi szoba légiterébe, kísértetiesen emlékeztetett a güzü szőrméjére, s a furcsa koincidencia nyomban folytatódott is.

A civil ruhás nyomozó szempillantás alatt a helyzet magaslatára emelkedett, szúrós pillantással meredt dr. Povedára, és halkán ezt sziszegte:

— Hogyan? Hát ez a . . . szabadon mászkál?

— Elnézést — mosolygott dr. Poveda a nagy megkönnyebbülés boldog révületében, és humorérzéke is tüstént visszatért —, elnézést, nem számítottunk rá, hogy ön itt marad éjszakára . . .

A civil ruhás nyomozó megérezte a célzás maró gúnyját, de fáradtan nyelt egyet.

— Doktor úr — mondta a rendőrgyilkos azoknak az embereknek a rekedt hangján, akik huzamosabb ideig szótlanságra kényszerülnek és a köhécselésen kívül hangszálaikat másra alig veszik igénybe —, a morfiumot én loptam el.

— Micsoda?

— Nem nézhetem, hogy ennyi ember ártatlanul szenved. A morfiumot én loptam el.

A Madám riadtan a főorvosra pillantott; arckifejezése azt árulta el, mert már mindennel tisztában van. A civil ruhás nyomozó ezt a szemrehányó nézést nem vette észre, ádázul a töredelmes vallomásra készülő, pontosabban annak lényegén éppen átesett rendőrgyilkosra vetette magát.

— Hol a holmi?

— Sajnos — a rendőrgyilkos széttárta a karját. — Engedjék meg, hogy megmagyarázzam. Meg akartam mérgezni magam, vagy legalább másítani ezen az iszonyú közérzetemen, de aztán megijedtem, mert én nem érzem magam gyilkosnak, és akkor az üvegcséket ösz-szemorzoltam, és beledobtam a vécébe, és lehúztam a vizet.

— A dobozt?

— A dobozt is. Mindent.

— Mi volt az üvegekben?

— Olyan izé... — rendőrgyilkos megtorpant, a civil ruhás nyomozó azt gondolta: most fognalak meg, ha akarnalak, dr. Poveda viszont hirtelen rádöbbsent, ez az egész vallomás egy önfeláldozó gesztus ápolta részéről, a fiú sajnos életében soha nem látott üvegcsélt morfiumot, de jó lenne most megsúgni neki, milyen is az?

— Nos? — kérdezte hirtelen a civil ruhás nyomozó, miközben őszintén rettegett attól, hogy ez a letartóztatott belegabalyodik a meséjébe. Ostoba vagyok, gondolta a következő percben, hiszen az a jó, ha belegabalyodik, őt még rá tudom venni, hogy visszavonja vallomását, de hogyan vennék rá egy semmi kis egeret?

— Nos?

— Nem tudom, kérem, sötétben csináltam... Valami fo... fo...
— Fehéret mondjon-e vagy folyadékot, nem kellett eldöntenie, a civil ruhás nyomozó tisztázta a helyzetet:

— Az üres doboz volt, üres üvegcsék, elhasznált készlet, ambalázs, mehet! Hol talállok írógépet?

Dr. Poveda olyan büszkeséget érzett, mint egy kereskedelmi tárgyalásokat végző küldöttség feje, miután roppant huzavonákat követően, kifinomult rábeszélőképességének gyümölcseként a partner végre tollat kér, hogy aláírja a szerződést.

Az írógép nem volt szokott helyén, dr. Poveda rezidenciájának kisasztalán. Az asztalon egy papírlap állott:

„Elismervény. 18,40-kor a gépet szobámba vittem. PS. A korábbi szóbeli engedély és megállapodás értelmében.” Aláírás.

A kézjegy a poétáé volt.

A poéta garzonjában valóban még mindig égett a villany, az írógép a poéta térdén, egy kispárnán nyugodott, csápjai tempósan ütlegelték a hengert.

— Alkotunk? — nyitott be dr. Poveda a civil ruhás nyomozó orra előtt.

— Á, főorvos úr, csak újságot szerkesztünk.

— Újságot?

— Intézeti sajtószerv. Az elvonósok lapja. ALKOHÓLIA — ez a címe. Végre az elvonósoknak is lesz lapjuk.

— Nem jó.

— Főorvos úr, kérem, egy álló hónapja ösztökélnek... Az ön elődje, dr. Klemm...

— Az elgondolás jó — közölte dr. Poveda elejét véve elődje tarósabb emlegetésének. — A cím a nem jó. Alkohólia. Egy újság azt hordozza a homlokán, amit népszerűsíteni, nem pedig amit megutáltatni akar.

— Van benne valami. Elvégre ön a kiadói tanács elnöke.

— Megtisztelő. S ön a főszerkesztő?

— Amennyiben... Ez a morfiumügy adta az ötletet. Érdekfelesztő krónikát lehet írni. Rejtélyes rablás. A nyomozás folyik. Mindenki gyanús. A poéta tisztázza magát. A selyempizsamás öregúr tisztázza magát. Ki mindenki tisztázta még magát?

A kérdés már a civil ruhás nyomozónak szólt, de dr. Poveda válaszolt.

— Szenzációs fordulat, a hajnali kiadásban már benne lehet. A morfium megkerült. El sem volt veszve. Egy szorgos kis házigazda becipelte a lyukjába.

— Pompás! — ujjongott a poéta. — Pazar tárcacím. A NARKOMÁNIÁS EGÉR.

— Az írógépre van szükségünk — szólalt meg végre a civil ruhás nyomozó.

— Ah. Szívesen álok rendelkezésükre. Egyelőre sajnos úgyis én vagyok a főszerkesztő, a cikkíró, a slapaj és a gépíró egy személyben.

— Magunk fogunk gépelni — nyúlt a civil ruhás nyomozó a masina után.

A poéta szemtelen lett.

— Igényelnék egy példányt lapom számára.

A civil ruhás nyomozó ellenségesen végigmérte, majd hóna alá kapta a kis táskagépet.

De tíz perc múlva maga az osztályorvos hozta vissza a pillanatnyilag cím nélküli zárt intézeti sajtóorgánium egyetlen alapeszközét.

— Ma már nem megyek haza. Ha akarja, segíthetek. Végére mint a kiadói tanács elnökének kötelességem is lenne...

— Igaza van.

— Na ugye.

– A cím kérdésében. Sajnos, az összes többi vari is kútba esik. DELÍRIUM. TREMENS. DELIRIUM TREMENS. MOCSÁR. FERTŐ. Érdekes. Csupa ilyen címeket írtam fel. Az eszményítendő fogalmak egyszerűen elkerülték az agyamat.

- Megvan. ABSZTINENCIA!
- Hm. TISZTA FEJ.
- Nem ízlik az ABSZTINENCIA?
- S önnek a TISZTA FEJ?
- Sorsoljunk!

A sors úgy akarta, hogy az újonnan alapított zárt intézeti sajtóorgánium neve ABSZTINENCIA legyen. Nem első eset, hogy egy lap címét a vakvéletlen dönti el, tartalmát pedig a címe határozza meg.

– Egy valamibe bele kell törődnie – kezdte a poéta. – A lap nem lehet orvostudományi, a lap az ápoltak orgánuma, tehát . . .

– Tehát velünk szemben ellenzéki?

– Ellenzéki? – a poéta fanyarul mosolygott. – Hát el lehet azt képzelni? Mondjuk így: önökkel szemben kritikus.

– Hm . . .

Dr. Povedát a váratlan egérmegoldás teljességgel felvillanyozta, csaknem mulatni való kedvre derítette, a poéta szorgoskodását, az újságot is heccnek vette, bohókás játéknak. Most hirtelen rádöbbsent, hogy ez az ápolta mindent komolyan gondol, a lapot bevezethetik, más osztályokon tudomást vesznek róla, utánozni kezdik, kifejlődik a kezelték belső intézeti tájékoztatási rendszere . . . s hát mégsem mindegy, milyen indulatokkal íródik egy minden bizonnyal nagy népszerűsége számítható közlöny.

– Nézze, ön tisztában van a sajtószabadsággal, én viszont a kötelességeimmel. Mindenesetre a kritikus cikkeket egyenként szeretném elbírálni.

– Természetes, főorvos úr. Elvben tehát elfogadja a credót?

– Úgy mint?

– A lap az ápolta problémáit tárgyalja az ápolta szemszögéből, mind saját magukkal, mind pedig a személyzettel szemben objektív, bíráló hozzáállással.

– Elvben . . . hm . . . ez elfogadhatónak hangzik.

– Akkor nyilván nem lesz kifogása első karikatúránk ellen sem. A címlapra terveztem.

Párnája alá nyúlt, elővett egy rendkívül ügyes rajzot. A rajz az E-osztály megnyújtott folyosóját ábrázolta, azon a fal mellett fel-

sorakozva az ápoltak, némelyikükre rá lehetett ismerni, nem anyyira az arcvonások után, mint öltözékükből vagy a kezükben szorongatott, jellemző holmikból. Az ápoltaknak kivétel nélkül csaknem a földig lógott a nyelvük, miközben egy orvos, akit nem lehetett nem dr. Povedának nézni, kerékpáron karikázva a sorfal előtt zsonglórmozdulattal hajigálta be a kitátott szájakba ugyanazokat a tablettákat.

— Értem — bólintott dr. Poveda kissé elvörösödve.

Kétség nem volt, a rajz arra céloz, hogy ebben az intézetben a millió szubjektív problémával küszködő ápoltakat futószalagon, azaz gépies, sablonos módon kezelik, ahelyett, hogy a kezelés módját egyedül egyéniségük határozná meg.

— A tiltakozás építő jellegű és helytálló — bólintott végül dr. Poveda; magában legalább egy kis részben igazat kellett adnia a poétának.

— Le fogjuk vonni a tanulságot! — tette még hozzá.

A poéta betérjesztette programját. Mindenekelőtt olvasmányos sajtószervet óhajt, amely rávilágít az érdekeltek egyéni problémáira is, és e tekintetben gyógyterápiai szerepet hordoz, természetesen szigorúan tiszteletben tartva az orvostudományi követelményeket. A feldolgozás módja a könnyebb hangvétel lenne, ennek értelmében a cím alatt ilyesmi állna: Megjelenik alkalomadtán, Kiadja: aki majd önnek is kiadja az útját; belsejét pedig felhívások tarkítanák: Ha végigolvasta minden cikkünket, olvasson a sorok között is! Forduljon fel bizalommal! stb. Lenne Panaszláda Rovat, Testi Klinika, Lelki Klinika, lélekiemelő hirdetések ilyes stílusban: Eddigi életemtől különváltan élek . . . Múlt hó tizedikén a Guráblihoz címzett kocsmában elvesztettem emberi méltóságomat, de az E-osztályon megtaláltam, és a — poéta töprengett, kirukkoljon-e ezzel is, vagy halassa későbbre, de az utóbbihoz nem volt türelme — lenne egy rovata az osztályorvosnak is, egy rovata pedig Pangó Ottó ápolónak, ez tréfás rovat lenne, a címe: TATOLOGIA, és — hiszem Ottó ápoló erről ismert és ettől közkedvelt — a divatos csillag-, tenyér- és kézírás-jövendöléshez hasonlóan fenékolvasással foglalkozna . . .

Dr. Poveda elkomorodott, arcán az elszaporodott ráncok között csalódást lehetett leolvasni.

— Természetesen — lendített a szón a poéta — ezek csak efféle tarkító bigyók lennének, a komoly tartalomról még nem is beszéltem. Már megírtam néhány cikket, a többit, főleg az állandó jellegű rovatok tartalmát felvázoltam, tessék csak figyelni . . .

Keresgélt a kézírathalmazban, de egymás után vetette félre a keze ügyébe kerülő feljegyzéseket. Sajnos, a készen vagy félkészben álló cikkek egytől egyig cáfolták a tartalom komolyságáról vallott szavait. Egy lendületes kis glosszában arról panaszkodik, milyen igazságtalan az élet és milyen igazságtalanok az emberek, és milyen igazságtalan a napsajtó, amikor ennyire favorizálja a sportpályát az életpálya kárára, hiszen itt áll a legfrissebb újságban: lerúgtak egy focistát, istenem, szakmai rizikó, nem történt semmi, mégis címben közlik, hogy jobban érzi magát, csökkent a láza, szabályosan reggelizett, stb. Az ember azt hinné, csak a pályán vagyunk kíméletlenek, alattomosak, erőszakosak, durvák, de a pályán kívül már csupa gyöngéd szívű, jól nevelt, tapintatos gentleman élne, akitől távol áll minden durvaság, nyersség, erőszak; rúgás, felvágás, belemenés. Mert ha valakit a pályán felvágunk, a közönség felhördül, a bíró intézkedik, a küldött jelentést küld, a bírák tárgyalnak... De ha valakit nem a sportpályán, hanem az életpályán vágunk fel, senki nem hördül fel, senki sem intézkedik, senki nem jelent, senki nem tárgyal... csal elfordítja a fejét, behunyja egyik szemét, legfeljebb a másikkal hunyorít: hja, apuskám, ilyen az élet. Mert ha egy sportolót kékre-zöldre rúgnak, százezrek éreznek vele, amikor lesántikál a pályáról, de ha mindez nem a sportpályán, hanem az életpályán történik, amikor az ember sántikálva vagy akár vérző fejjel jön ki egy értekezletről, egy négyszemközti beszélgetésről, a kutya sem ugatja meg. De ha őt, a poétát legközelebb szabálytalanul szerelik, ha nem adják meg neki az előnyt, ha ollóba fogják, ha felvágják, ha bokán rúgják, ha belétaposnak, akkor vasárnap, ebéd után kimegy a Grbavicára, lefekszik a Grbavica zöld gyepére, és megvárja, amíg a nézők zokogni kezdenek, a bíró, partjelzők, edzők, intézők és orvosok fejveszetten odafutnak, és a riporter bemondja a képernyőbe: „A jeles poétát most ápolják a pálya szélén, reméljük, nem történt komoly baja...”, és egyágyas, kétnővéres kórházi szobába viszik, és hetekig ápolják, és az újság naponta ír róla, közli, mi volt az első szava, amikor felébredt, mit ivott reggelire, volt-e láza és mennyi, volt-e széklete és milyen, és harsogva jelentik az emberek millióinak: „Az ismert poéta lelki sebei lassan, de biztosan hegednek...”

Dr. Poveda fel-felcsillanó szemekkel olvasta végig a cikket, s azt mondta:

– Bravó! Mélységesen igaza van! Minden olvasót meg fog ra-

gadni ezzel! A lap indulhat! Mától kezdve gyógyterápiánk szerves összetevőjének fogom tekinteni.

És Olgica, a konyhalány másnap a reggelinél kiosztotta a zárt intézeti sajtóorgánumnak, az ABSZTINENCIÁNAK első számát két példányban.

(FOLYTATJUK)